

навчання, виховання і розвитку, яка здійснюється вихователем на основі цілеспрямовано організованої діяльності дітей, яка мотивована на успіх, здійснюється за спеціально розробленим сценарієм і правилами, максимально спирається на самоорганізацію дошкільників; відтворює або моделює досвід людської діяльності й спілкування. Дидактичні ігри підвищують ефективність сприймання дітьми навчального матеріалу, урізноманітнюють їхню навчальну діяльність, вносять у неї елемент цікавості. А тому при організації педагогічного процесу необхідно враховувати наступне: віддавати пріоритет ігрової діяльності; ширше включати ігри в усі види діяльності дошкільника; сприяти прояву творчості, ініціативи з боку дітей в ігровій діяльності; не варто забувати і про грамотному керівництві грою, її збагачення з боку педагога.

Список використаних джерел:

1. Поніманська Т. І. Дошкільна педагогіка: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К. : «Академвидав», 2015. – 456 с.
2. Усова А. П. Обучение в детском саду. – М., 1983. – С. 170.
3. Щербань П. М. Навчально-педагогічні ігри у вищих навчальних закладах: Навч. Посібник для студентів вищ. Навч. Закл. – К. : Вища школа, 2004 – 206 с.

Катерина Луценко

Науковий керівник: к. п. н., доц. Торчинська Т. А.

ЛІНГВІСТИЧНІ ЗАСАДИ НАВЧАННЯ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Модернізація змісту шкільної освіти спрямована на становлення і розвиток національно-мовної особистості, яка має вільно володіти нормами усної і писемної форм літературної мови, цілеспрямовано і майстерно використовувати мовні засоби в різних мовленнєвих ситуаціях, дотримуючись комунікативного кодексу.

Проблема формування культури усного і писемного мовлення як важливого компонента розвитку і виховання національно свідомої мовної особистості не може бути розв'язана без належної організації процесу взаємозв'язаного навчання усного і писемного мовлення молодших школярів. Обидві форми мовленнєвої діяльності виступають як основні засоби усвідомлення й осмислення знань, набуття вмінь практичного і творчого їх застосування, а також забезпечення мовленнєвої компетентності. Рівень мовленнєвої компетентності особистості залежить від знань щодо особливостей усного і писемного мовлення, ознак і будови

тексту, стилів і типів мовлення, опанування умінь орієнтуватися в ситуації спілкування, володіти інтонацією, використовувати позамовні засоби, уважно слухати співрозмовника, повно й ґрунтовно викладати думку, аналізувати й редагувати мовлення (А. М. Богуш, М. С. Вашуленко, Т. К. Донченко, Л. І. Мацько, М. І. Пентилюк).

Оскільки усне і писемне спілкування значною мірою визначають хід мисленнєвого процесу, характер міжособистісного спілкування, добір елементів мовного коду в конкретній мовленнєвій ситуації, а також важливого значення набувають знання школярів про елементарні ознаки усної і писемної форм мовлення. Ознайомлення учнів з функціями, природою усного і писемного мовлення, умовами його сприймання і породження створює підґрунтя для більш успішного формування комунікативно-мовленнєвих умінь і навичок, а також впливає на інтелектуальний, естетичний і моральний розвиток особистості.

Аналіз лінгводидактичної літератури свідчить, що проблема формування культури усного і писемного мовлення школярів на сучасному етапі є надзвичайно актуальною. Вивчення й аналіз проблеми розвитку зв'язного мовлення школярів у початковій школі на сучасному етапі дає змогу визначити, що характерною рисою цього процесу є перебудова шкільного курсу української мови на основі комунікативно-діяльнісного підходу до її вивчення. Навчання мови на рівні мовленнєвої діяльності створює найбільш сприятливі можливості для вдосконалення методики розвитку мовлення.

Останнім часом дедалі більше вчених поділяють думку, що на добір мовних засобів у тому чи іншому стилі істотно впливає і форма його реалізації – усна чи писемна.

Сучасний рівень розвитку психології, психолінгвістики, теорії тексту, функціональної стилістики, інтонології створює ґрунт для подальшого вдосконалення лінгводидактичних основ навчання мови й мовлення. Для методики розвитку усного й писемного мовлення має важливе значення наукове обґрунтування, подальша розробка й удосконалення концепцій продукування, сприймання і розуміння мовлення, опис факторів, які впливають на ці процеси, з'ясування сукупності операцій, що забезпечують дію механізмів мовлення, опис нових моделей продукування мовлення, з'ясування психічної природи усної й писемної форм мовлення. Важливим є твердження про те, що механізми мовленнєво мислительної діяльності є специфічними й залежать від багатьох факторів: форм мовлення, умов комунікації, завдань спілкування, виду мовленнєво мислительного процесу (сприймання, розуміння чи продукування). Кожна з форм мовлення має свої особливості, які зумовлюють їхнє функціонування в комунікації, оскільки усне і писемне мовлення різняться своїми функціями в комунікативних процесах, умовами сприймання, розуміння і породження думки, матеріальними

засобами її вираження. У цих формах наявні специфічні підсистеми мови, своєрідна структурно-мовна організація, різний ступінь текстової організації.

Усна і писемна форми мовлення об'єктивуються в текстах, комунікативних одиницях мовлення, що забезпечують потреби людей у спілкуванні в різноманітних сферах і ситуаціях. Текст як семантично і граматично оформлений знаковий об'єкт, як результат діяльності мовця реалізується в типах та функціональних стилях мовлення. Наявність у тексті категоріальних ознак, виділення одиниць тексту є тією канвою, на якій розгортається методичний процес формування мовленнєвих дій, необхідних для забезпечення актів комунікації.

Взаємозв'язане навчання усного й писемного мовлення полягає в засвоєнні молодшими школярами сукупності елементарних знань про ознаки усних і письмових стилістично диференційованих текстів та формуванні на цій основі комунікативних умінь і навичок, необхідних учням для побудови власних зв'язних висловлювань обох форм мовлення.

Список використаних джерел:

1. Бабич Н. Д. Лінгво-психологічні основи навчання і вивчення мови. / Н. Д. Бабич. – Чернівці: Рута, 2000. – 175 с.
2. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики. / Ф.С. Бацевич. – К. : «Академія», 2004. – 344 с.
3. Богуш А. М. Теорія і методика розвитку мовлення дітей раннього віку: Навчальний посібник. / А.М. Богуш. – К. : Видавничий дім «Слово», 2003. – 343 с.

Юлія Луценко

Науковий керівник: к. е. н, доц. Дем'янишина О. А.

ОСОБЛИВОСТІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ДІЯЛЬНОСТІ ТУРИСТИЧНОЇ ФІРМИ

Туристична діяльність в Україні стрімко розвивається у зв'язку з підвищенням купівельної спроможності громадян та зростанням попиту на туристичну продукцію.

Туристична фірма, як і будь-який суб'єкт господарювання, здійснює бухгалтерський облік у загальноствановленому порядку. Водночас існує певна специфіка, пов'язана з особливостями формування і продажу туристичного продукту, договірними відносинами. Розглянемо правові й організаційні засади та специфічні аспекти бухгалтерського обліку діяльності туристичної фірми [1, с. 15].

Бухгалтерія турфірми виконує по суті функції трьох підрозділів, а